

Kirkkoherra Risto Heikkilä

Sankarihaudalla

Hyvät Ystävät, evakkovaellus 2016 osanottajat!

Sankarihaudalla, sen ristien ja patsaan ääressä on tämänvuotinen viimeinen kokoontumisemme. Missä muualla se voisi ollakaan. Sankarihaudat tuovat mieleemme viime sodat ja niiden hirvittävät koettelemukset ja kärsimykset. Näihin kuuluu myös se evakkomatka, jota moni sukulaisistamme tai tuttavistamme on muistellut. Osaltaan tämä päivä ja sen aikana tehty vaellus on palauttanut mieliimme noita aikoja, joita varmaan kukaan ei koskaan enää toivoisi toistuvan. Kuitenkin toivon, että ikinä emme unohtaisi sitä, mitä meitä edeltänyt sukupolvi on saanut kokea. Miten ihmeessä se jaksoi ja kesti?

Itse ajattelen, että ilman uskoa Jumalaan se ei ollut mahdollista. Valitettavasti tänä päivänä näyttää tulleen tavaksi, että uskoa Jumalaan entistä enemmän vähätellään, jopa vastustetaan. Mutta hyvät ystävät! Mitä kristillisessä uskossa on sellaista, jota tulisi vastustaa? Päinvastoin jos sen mukaan eläisimme, missä onnellassa me olisimmekaan. Kaikki, mistä siinä on kysymys, on itse asiassa parhaaksemme. Meidän ihmisten vain on niin vaikea sitä ymmärtää vai onko kysymys enemmänkin siitä, että kiusaaja, paha tekee niin intensiivisesti työtä, että liiankin usein se on voittamassa meidät. Siltä ainakin näyttää, kun seuraa tänä päivänä maailman ja oman maammekin tapahtua. Toki, se on myönnettävä, kristillisen kirkon nimissä on tehty paljon paha johtuen siitä, että kirkon jäseninä emme ihmisinä voi muuksi muuttua. Kukaan meistä ei ole enkeli,

vaikka niin kuvittelisi. Syntisiä, perin raadollisia loppujen lopuksi jokainen olemme. Juuri siksi tarvitaan Jumalaa, häntä, joka ei kaukana yhdestäkään meistä, vaan kuten apostoli Paavali aikoinaan totesi ateenalaisille: ”hänessä me elämme, liikkumme ja olemme. Ovathan muutamat teidän runoilijannekin sanoneet: Me olemme myös hänen sukuaan (Ap.t. 18: 28). Ystävät! Kaikista epäilyistä ja vastaväitteistä huolimatta Jumala on, vieläpä niin että olemme hänen sukuaan. Samalla kun Jumala on paljon suurempi, pyhempi ja puhtaampi kuin yksikään meistä, hän on äärettömän lähellä meitä, oikeastaan hän haluaa Pyhän Henkensä kautta asua meissä jokaisessa. Meidän tehtävämme on vain löytää hänet. Vuorisaarnassa Jeesus itse sanoo: ”Anokaa, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte: kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa ja etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan (Matt. 7: 7-8). Kuinka jaksaisimmekaan elää, ellei meillä olisi toivoa paremmasta, anteeksi-antoa ja tulevan ikävää. Sen varassa isämme ja äitimme kestivät ja sen toivon he myös halusivat meille välittää.

Ystävät, etsitään siksi niin kauan että löydämme, anotaan Pyhän Kirjan opetusten mukaisesti, jotta ennemmin tai myöhemmin voisimme todeta, että meille avataan. Ei ole kenelläkään sen suurempaa osaa tässä ajassa kuin olla Jeesukseen Kristukseen uskova ja sitten kerran varmasti myös perillä siellä, taivaan kirkkaudessa. Kristus Teidän keskellänne, kirkkauden toivo!

Ja nyt, vaikka onkin päivä, saanen lukea iltarukouksen, jonka minulle opetti Muolaan Leipäsuolta kotoisin ollut, nyt jo autuaasti, niin kuin uskon Taivaan kotiin siirtynyt maanviljelijä.

Rukoilkaamme:

Tule Jeesus tupahain, astuu ilta majahain. Silmäin unen
ottakoon, sydän rauhas levätköön. Aamul ilol herätköön.

Aamen